

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

Cal espremer... el magí

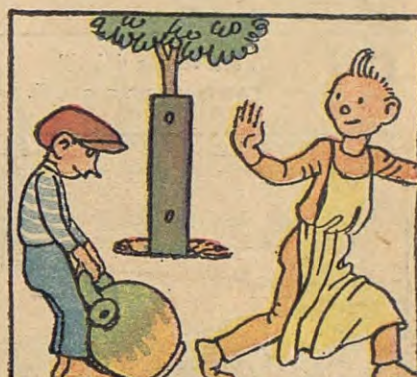
per APA

Com que avui és el meu Sant, desitjo que tothom refresqui. Preneu aquest càntir i aneu que us l'omplin de vi.

En passar per davant de la font, el més murriet dels aprenents exclamà: — Ja veuràs com a nosaltres...

ens tocarà beure aigua! Però aquest cop no vull que s'ens riffin. Cal rumiari una sortida que ens salvi.

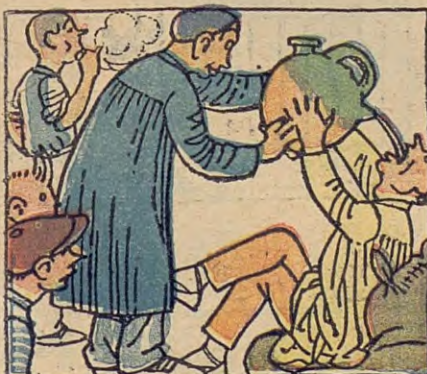
Ja ho tinc! Veuràs: agafem aquesta esponja i amb ella aconseguirem que quan s'acabi el vi, encara...

en queda per a nosaltres. De mica en mica, fes-la entrar pel broc gros. És cosa entretinguda, però s'ho val.

I ara, anem a cal taberner perquè ens ompli això de vi del millor, tal com l'amo ens ha manat.

Amb la calor que fa, tothom sedeja. Els fadrins es passen el cantir de mà en mà fins que no en raja més.

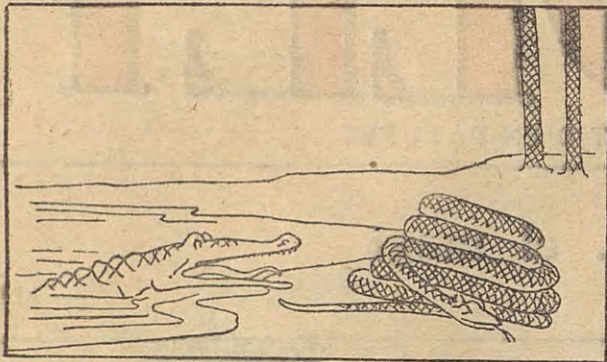
Però això no vol pas dir que el vi s'hagi acabat. Ja en sortirà prou, encara. No més es té de trencar el càntir...

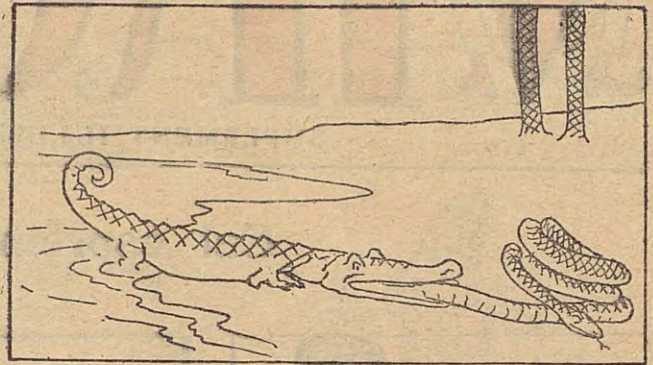
i espremer l'esponja damunt d'un receptacle qualsevol. Ja veureu que pels dos aprenents hi ha vi suficient!

L'iguanodon

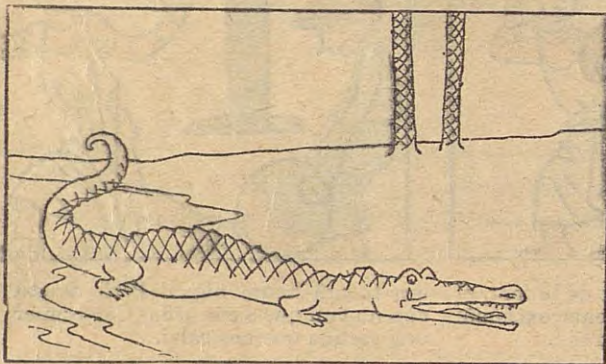
per QUADRAS

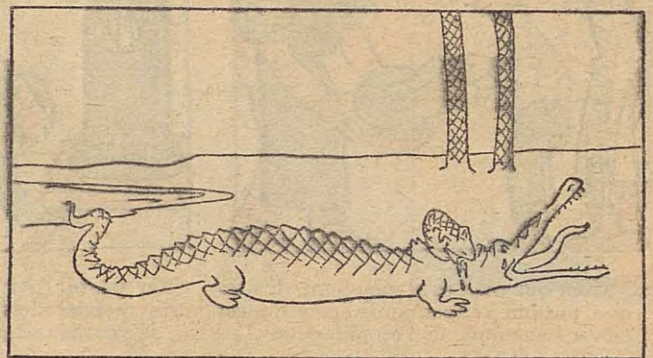
Vora voreta del Nil
passejava un cocodril.

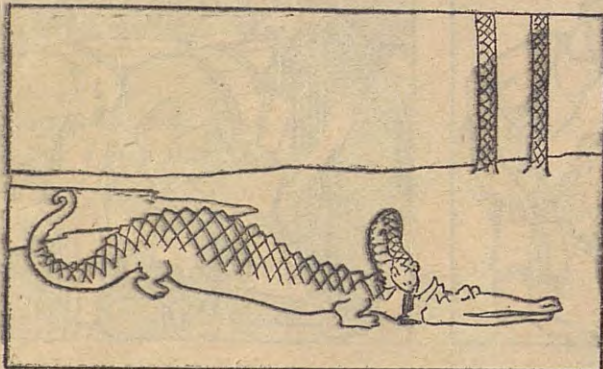
Una serp li fa il·lusió
i la menja amb fruïció.

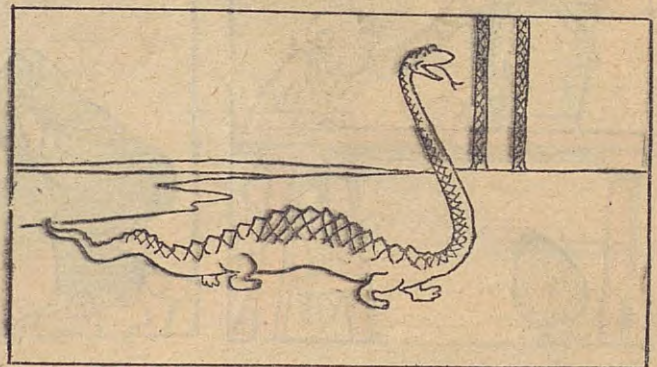
Ella es desperta sobtada
en trobar-se allí tancada.

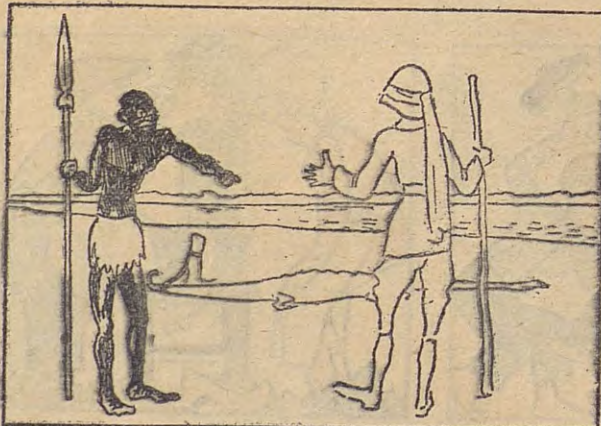
I sap obrir-se cami
entre el coll del seu butxi.

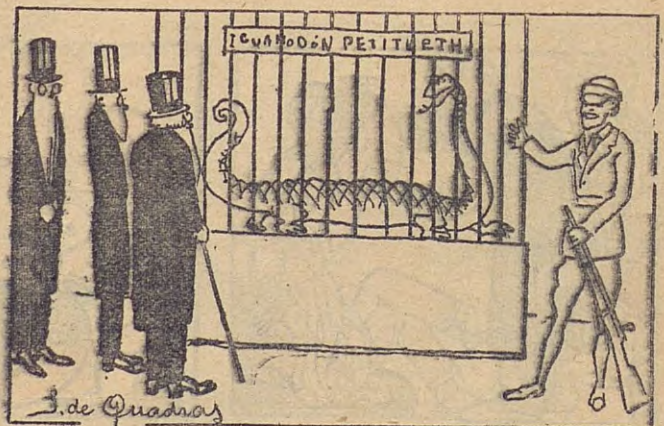
Sa venjança manifesta
menjant-li tota la testa.

I amb ell ja identificada
s'en va a fè una passejada.

A uns negres que l'han caçat
Mister Rail-Way l'ha comprat.

I els savis de tot el món
admiren l'iguanodon.

J. de Quadras

Transfiguració

per CORNET

— Mira noi, que plourà! Emporta't un paraigües, sinó et mullaràs!

— Vols dir? Cal Total cauen quatre gotes... no val la pena d'anar carregat.

— Tu ves fent!... Després tornaràs a casa xop i fet un ànec. I tot per no creure'm.

— Fuig, dona, fuig! No siguis extremosa. Decididament, desafio la pluja.

— Sembla que tenia raó, la donal Tanmateix, comença a ploure de gust.

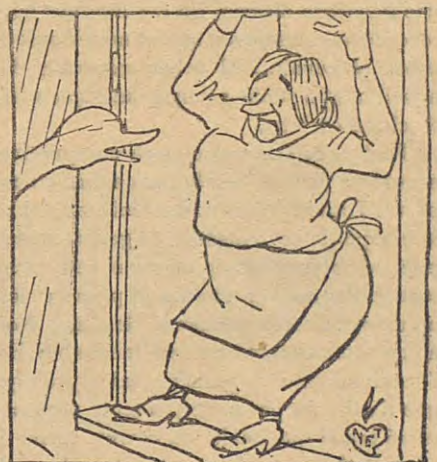
— Caram, caram... i com apretal No sé quina cosa tan estranya sento!

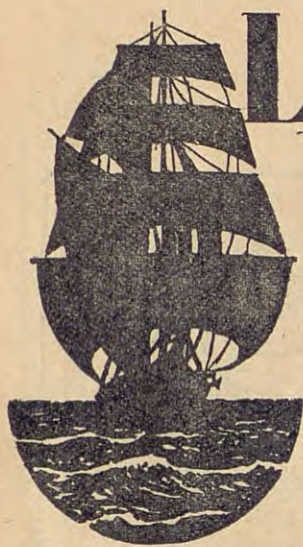
— L'aigua cau per l'amor de Déu, i a dintre meu noto una mena de canvi...

— Estic xop; veritablement xop... Gairebé diria que fins remeno una cua!

— L'ànec! Déu meu, Déu meu!!! Tal com pressentia, l'home se m'ha tornat ànec!!!

LAU

les aventures d'un aprenent de pilot, per CARLES SOLDEVILA

(Continuació)

Els dos catalans, instintivament s'havien posat drets i havien fet un pas fora la tenda. No pogueren donar un altre pas perquè la llança dels poiutxes els va signar vigorosament que tornessin a dins.

L'orella fina dels indis no necessitava gaire enrenou per sentir l'alerta. El gemec del centinella mig estabornit pel cap, el dringueig dels esperons — bells esperons de «gaucho» — i el galop del cavall, eren remors suficients a desensopir-los.

No havien passat cinc minuts quan partí el primer escamot de perseguïdors.

— L'atraparan? — va demanar el Roig amb l'orella a terra per escoltar la trepidació de la cavalleria poiutxe, galopant en la nit.

— Déu faci que no! — sospirà En Lau. — Però, mira, baldament es pot dir em fa enveja. Has vist quins salts ha fet? Amb quina precisió ha caigut, primer sobre el centinella, després sobre el cavall? Es valent, és fort, és àgil... Es com cal ésser per lluitar amb aquests murrís...

I Lau emmudí per meditar més intensament aquella inesperada lliçó d'energia.

X

Una lliçó de seny

Van passar dos dies sense que tornessin a l'acampament els genets que n'havien sortit per empaïtar a Xavier Goisueta. Lau i el Roig, ja descomptaven que era salvat i en sentien una generosa alegria. En les llargues hores de pasturatge, el recordaven, assajaven sovint aquell salt que va fer per caure sobre el cavall... El vehement desig d'esdevenir èmuls d'aquell minyó venia a donar un objecte a llurs pobres existències d'esclaus.

Però al cap de tres dies va comparèixer la colla dels perseguïdors portant ben lligada sobre un cavall llur jovenívola presa. Tota la valentia, de Goisueta, el seu coneixement de la pampa, la seva mestria de genet, havien estat inútils. Després de dotze hores de córrer el seu cavall havia caigut extenuat. Per arribar a peu a la primera «estància» li calia fer no menys de tres setmanes de camí. No va defallir davant aquest contratemps que era inevitable. En sortir al galop de l'acampament dels poiutxes sabia prou que la primera cosa que li calia fer per arribar a tenir alguna probabilitat de salvació era el que havia fet: córrer, córrer i córrer; crear una gran distància que, en eixamplar el cercle d'exploració dels poiutxes, en multipliqués les dificultats.

Així que el cavall caigué per no tornar-se a alçar, Goisueta va pendre un determini gens piadós, però imperiosament

exigit per les circumstàncies. Va desfer-se un dels esperons i després d'haverne esmolat un dels braços contra una pedra el féu servir per sacrificar la pobre bèstia panteixant que ja no podia dur-lo. Tallà uns trossos de carn que cuità a deixar dins un improvissat sarró de vímet i ve posar-se a caminar ple d'un magnífic coratge.

Però era escrit que no podia salvar-se. Quan ja feia moltes hores que marxava per la pampa va veure aparèixer en l'horitzó les llances adornades de plomes dels poiutxes. Tota l'astúcia que va esmerçar per enganyar-los va ésser debades. Probablement, perseguïdors i perseguit s'havien descobert en el mateix instant. Així que Goisueta comprengué que la seva pèrdua era inevitable, només tingué una idea: la de morir lluitant.

Els cavalls dels seus enemics estrenyien el setge alentorn de les bardisses que li feien d'amagatall. De tant en tant hi ficaven les llances per obligar-lo a sortir.

Goisueta va sortir, efectivament. Va sortir d'un bot semblant al que havia fet per escapar de la tenda on el tenien presoner i va caure sobre la gropa del cavall que li passava més aprop. En un segon, amb el seu esperó esmolat, va desempellagar-se del poiutxe que el muntava i va engegar-se a córrer... Era una fuga boja, frenètica, sense esperança. Les boles dels indis no trigaren a entortolligar-se a les potes del cavall, obligant-lo a fer un capgirell. Goisueta, com a bon cavaller de la pampa, va restar dret al costat de la bèstia aterrada, amb les regnes a la mà. Però, de seguida, els llaços infal·libles dels indis l'immobilitzaren. Lligat de mans i de peus, el dugueren en dues jornades a l'acampament point.

Els ulls acompanyats dels catalans no podien endevinar tots aquests episodis, però les esgarrinxades que ensagnaven el rostre i els braços de Goisueta i la falta d'un dels genets que havia sortit a perseguir-lo els feia endevinar que no l'havien atrapat sense lluita.

Els fills del poiutxe mort, que els seus companys havien soterrat en el mateix lloc on havia caigut, varen acostar-se al captiu amb els punys closos. El Roig i En Lau es varen estrenyer la mà, tement que anaven a presenciar una revenja horrible...

Fou així, en efecte. A empentes varen dur el jove crioll a fora de l'acampament. El varen deslligar. Setze indis, muntats a cavall i armats de llança, començaren a voltar-lo, descrivint un cercle estret. Goisueta sabia prou el que allò significava, Mirant fixament els catalans que, rígids d'horror, el guaitaven des de la cova de l'acampament, va dir cridant perquè el sentissin:

— «Si algón día recobran la libertad, digan en Santo Espíritu que Xavier Goisueta muere despresiando los enemigos de su casta...»

En aquell mateix instant, la llança d'un poiutxe va clavar-li la primera burxada. Lau no pogué contenir-se. Tota la sang se li va encendre; va fer dues passes endavant, foll de compassió i de còlera. El Roig va agafar-lo fortament amb totes

dues mans i li va dir a cau d'orella amb sorda vehemència:— Quiet! No aconseguiràs sinó perdre't!»

El generós impuls d'En Lau que per sort no havia estat vist pels indis massa absorbits en la contemplació del cruel espectacle, segurament havia estat endevinada per l'infortunat Goisueta que no deixava de mirar els catalans, com volent que fossin ells la darrera imatge que s'emportessin els seus ulls.

— «No!» — va cridar amb una deixalla d'energia, mentre

comprenien com mai que el coratge i la força no bastaven a vèncer-les. Recíprocament s'aconsellaven paciència per no fer una tentativa en fals, per esperar la veritable ocasió que no podia deixar de presentar-se.

Mentrestant, la custòdia dels ramats els permetia de dur fins a la perfecció el seu aprenentatge hípic. Ja no eren uns xicotets porucs, malavesats a les estranyeses dels cavalls salvatges; tan el Roig com En Lau podien competir amb els millors genets de la planura. Més vegades quan, fent gira-

que amb el braç dret feia gestos denegatoris. — Inútil! Gracias! Gracias!»

No pogué dir cap paraula més. Els cops de llança ploïen seguits; havia caigut en terra i la vida li fugia per vint ferides.

Lau i el Roig, crispats d'horror i d'impotència, varen girar la cara. Tot havia acabat. tanmateix. I els cavallers poiutxes que havien pres part en la bàrbara corredissa varen desfilar per davant d'ells, acostant-los als ulls les llances on encara fumejava la sang de Goisueta, dant-los entenent que aquella era la fi que reservaven als fugitius.

XI

Un paper imprès

L'ànsia que sentien Lau i el Roig d'alliberar-se de l'infame jou dels poiutxes no necessitava estímuls, certament. Però el tràgic assassinat de Xavier Goisueta, els havia refermat en llurs propòsits de fuga. En veien com mai les dificultats i

voltar el llaç sobre llurs caps, galopaven darrera un bou o un moltó repatani, havien sentit la pruija de girar cua tot d'un plegat i de posar-se a córrer cap al Nord, cap a la llibertat!

Però sense dur quatre o sis cavalls de recanvi, alguna arma per caçar i defensar-se, i unes llegües d'aventatge sobre llurs perseguïdors, hauria estat una temeritat condemnada al desastre.

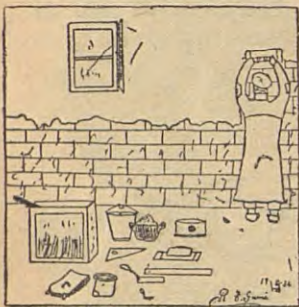
La existència monòtona dels poiutxes no tenia altre al·licient que les incursions periòdiques en les deveses dels espanyols. Per això, quan veïeren partir de nou els guerrers de la tribu i entengueren que es dirigien cap als llocs d'on havien dut a Goisueta, els dos catalans experimentaren una emoció vivíssima. D'una banda, temien el moment de veure'ls tornar amb el botí revelador de la victòria; d'altra banda, esperançaven vagament algun fet que vingués a facilitar llur fugida.

(Continuarà)

Gran concurs de Quartetes il·lustrades

En començar la publicació de les «Quartetes il·lustrades» rebudes, devem pregar als nostres llegidors, que es fixin bé en el valor de cada una, a l'objecte de que en la votació final, puguin atorgar llur vot a la que amb tota justícia creguin que és mereixedora del premi.

N.º 1. — RAMON TERMENS

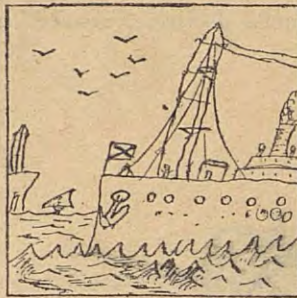
A mi el que més m'agrada és el fer de enguixadó sols la taloja i l'esquadra m'omplen de satisfacció.

N.º 2. — EMILI GRAU SALA

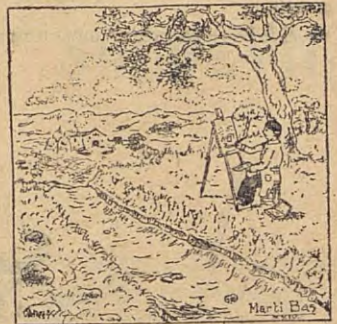
A mi m'agrada mirar com es balla la sardana puix ella sola fa aimar a la terra catalana.

N.º 3. — VENTURA CARRERES

Molt a mi m'agradaria tení un vaixell de debó per anar cap a les Medes, al cap de Creus i a Mahó.

N.º 4. — MARTI BAS

A mi m'agrada pintar i passar així l'estona fent paisatge a Vilassar o per els vols d'Argentona

N.º 5. — ANGELINA RAIS

El jugar m'agrada a mi amb nines i amb patinet prò prefereixo llegir el simpàtic VIROLET.

N.º 6. — ESTEVE FABREGUES

Jo no faig pas cap gran cosa car estic en un poblet; prò dedico molta estona als «Concursos VIROLET».

N.º 7. — CARLES PERAIRE

A mi m'agrada pintar que es un art molt excel·lent amb el qual pots retratar sens menester l'aparell.

N.º 8. — JOSEP VILA

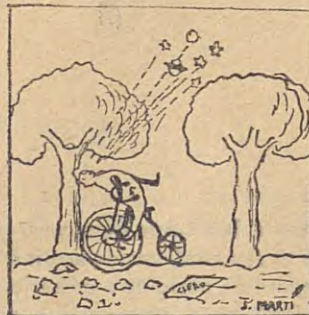
A mi m'agrada caçar al bosc del senyor rector. Després em poso a brenar i m'en vaig quan es fa fosc.

N.º 9. — FRANCESC MIRALPEIX

A mi m'agraden els banys els dies que no fa vent encara que tinc pocs anys sé nedar perfectament.

N.º 10. — JAUME MARTI

A mi m'agrada el ciclisme a tota velocitat... però quan trobo un forat sempre em trecno la crisma

N.º 11. — MARIA ANTONIETA COT

Molt m'agraden les carreres anant amb el meu germà per les bones carreteres quasi l'auto fa volar.

N.º 12. — JOAN VILA

M'agrada jugar al tennis que és un joc molt divertit amb el meu amic en Fèlix que és un noi molt aixirít

Concurs de Ninots amb xisto

RESULTAT DE LA VOTACIO

NOIES

Primer premi: N.º 16. — Mercè Virgili
Segon » » 661. — Concepció Maimó.

NOIS

Primer premi N.º 231. — R. Camprubi.
Segon » » 342. — Ricard Verdaguer.

En donar el resultat de la votació d'aquest concurs, no ens resta més que felicitar efusivament als concursants premiats, i fer constar una vegada més el nostre agraïment a tots els que amb la seva aportació, han contribuït al grandios èxit del mateix.

Els que han sigut premiats, poden passar a recollir els respectius premis, fent-se acompanyar dels pares o parents que acreditin la seva personalitat, qualsevol dia a hora hàbil, per la nostra botiga de venda, Cardenal Cassañas, 4. Els de fora, poden fer-ho de la millor manera possible, amb tal de que no quedi dubte de la seva personalitat.

MOLTES GRACIES A TOTS!

Rodolins incomplets

El formatge de bola

En Sirera a cà'n Vinyola

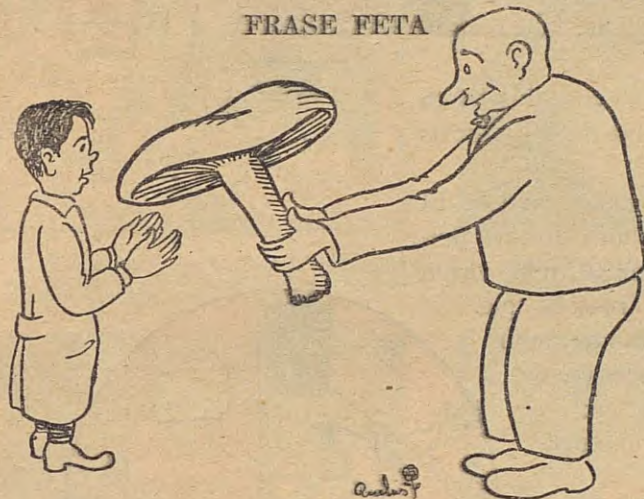

Saludant a un conegut

I tota la quitxallota

FRASE FETA

JEROGLIFIC

X *Insor ke a 1*
 ON el 3-s I tgen AS ra

Solucions al número passat

Rodolins incomplets: En Sirera en el balcó fa sonar el gramofó. 2. La musiqueta amoïna a una senyora veïna. 3. I son ennuig manifesta tirant-li un test a la testa. Frase feta: Perdre la carta de navegar. Jeroglific: No envegis res de ningú; procura guanyar-t'ho tu. Entreteniment: Una destrat.

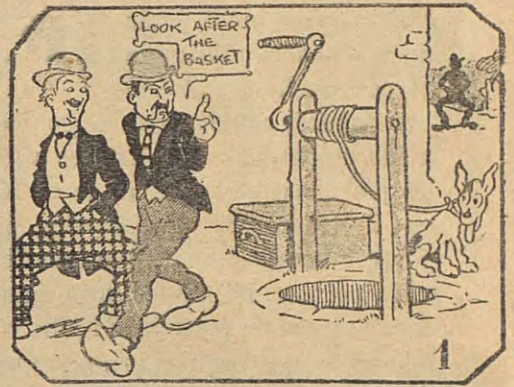
ENTRETENIMENT

4 3
5° 02

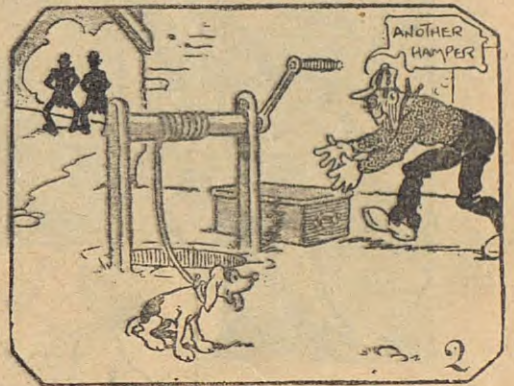
7-24 1 20
8-38 19 17

9 016
10° 015

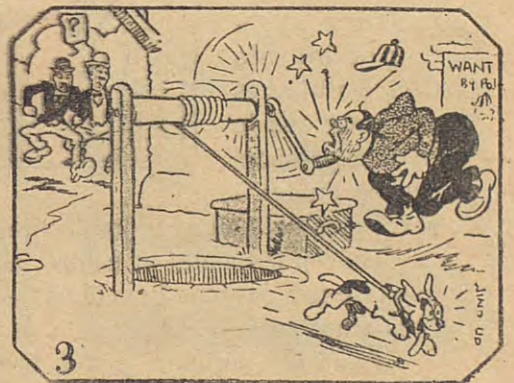
11° 014
12 13

— Veiam si vigiles força
 — Pot anar-s'en tranquiet

— Ara m'enduré la caixa
 i ningú no em dirà res.

I el lladre, cau a la trampa amb l'ajuda del gosset.

Unir els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta encara que es passi per sobre d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc.

Oh! Oh! va dir el Sr. Pinatell en veure aixecar-se darrera unes mates, unes superbes orelles de conill. Bon aficionat a la caça com era, va creure que el disparar la seva escopeta en un cas així, era un deure...

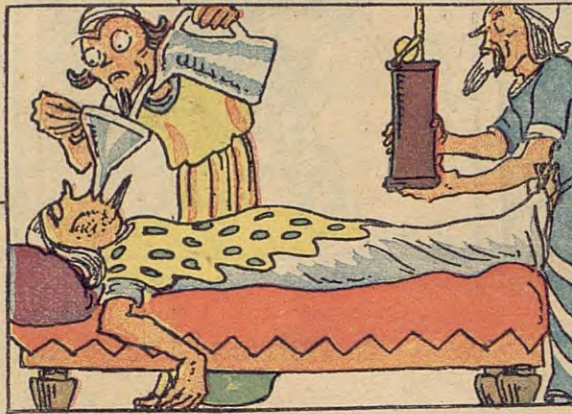

... però el que ell no esperava, era la decepció que li vingué després. Ço que ell havia pres per les orelles d'un conill, eren les orelles d'un mocador que duia embolicat a la cara un pobre senyor que tenia mal de caixa i que protestà enèrgicament de la equivocació denigrant del senyor Pinatell.

LA BOLA D'OS TRAGEDIA ASSIRIA

per SERRA MASSANA

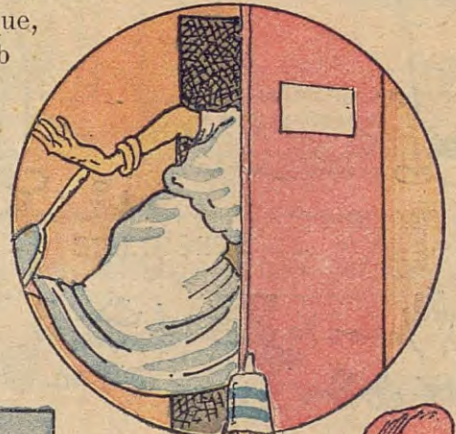
(Acabament)

No cal dir que el rei va explicar tot seguit de què es tractava, demanant urgent remei. I els doctors, considerant que el cas queia de ple en llur domini, començaren de confeccionar purgants, vomitius i tota mena de potingues destinades a fer expel·lir per les vies naturals ço que s'havia ficat al cos sense fer-hi cap falta.

I després de preparar-los es posaren a administrar-los. El pobre Panx-ak-ontent, que en altres ocasions era un tigre, es deixava portar amb la més gran mansuetut. Però, amics!, n'hi varen donar tantes de potingues i n'hi varen fer tants de remeis, que, a la fi, va quedar més prim que un fideu del motllo nou, amb gran sentiment dels seus fidels vasalls que començaven de témer per la sevareial persona.

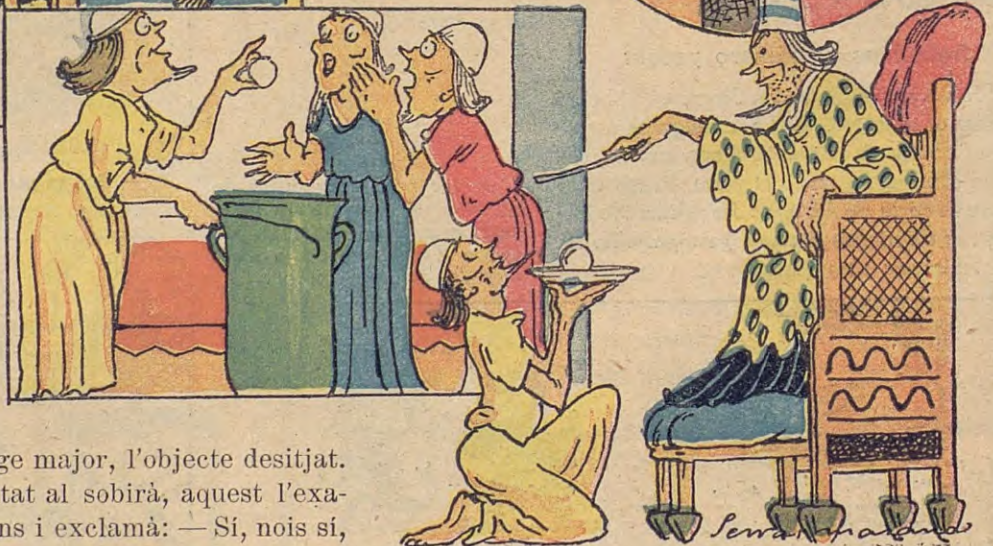
Per últim un dia que els metges sondaven per milèsima vegada

un Don-Pere, aparegué, en mig de les més ditiràmiques exclamacions de joia dels presents i entre l'index i el dit gros del metge major, l'objecte desitjat.

Un cop presentat al sobirà, aquest l'examinà de tots cantons i exclamà: — Si, nois sí, és la mateixa bola.

I mai més tornà a gastar bromes, car ja ho assegura el proverbi: «Les burles fan com les processons. Han de seguir el seu curs».

Serra Massana